

Majusculitis

TOTMANLLEVANTLAIDEADELPROLEGDEJOANSOLAENELSEUCELEBRETRACTATDEPUNT
UACIO COMENCEMAQUESTARTICLEESCRIVINTTALCOMHOFEIENALEPOCACCLASSICA.
L'ESCRITURA·ROMANA·NOMÉS·CONEIXIA·LES·LLETRES·CAPITALS·I·HEM·D'AGRAIR·
A·CARLEMANY·LA·SEPARACIÓ·DE·MOTS·I·L'APARICI
Ó·DE·LES·MINÚSCULES.

A l'edat mitjana la minúscula es va alternar de forma anàrquica amb la majúscula, però durant el segle XVI ja es va consolidar gràcies a l'arribada de la impremta: la possibilitat d'estalviar espai i temps en una època en què el material d'impressió era molt costós va comportar que la minúscula guanyés terreny. Des d'aleshores, l'ús de la majúscula ha estat subjecte a modes: durant el renaixement es va començar a

utilitzar per distingir els noms propis dels comuns, en el barroc n'hi havia a cabassos, i durant la dictadura el seu ús va adquirir un to més aviat reverencial i jerarquitzant. Les democràcies actuals també han influït en el llenguatge i, de retruc, en l'ús de la majúscula. N'és un exemple el conegut Plain English Movement, moviment sorgit a Anglaterra els anys 70 que apostava –sobretot en el camp jurídic– per un llenguatge planer, transparent i sense excés de majúscules.

Aquest moviment va trobar continuïtat a Catalunya. Els anys 80 la Comissió Assessora de Llenguatge Administratiu de la Generalitat de Catalunya va aprofitar la necessitat de restablir el català jurídic per renovar-lo i aplicar-hi els criteris del moviment anglosaxó. El llenguatge és el mirall d'una cultura i, com a tal, ha de transmetre els valors de justícia i igualtat propis d'una democràcia: un dels mitjans de què es va servir la Comissió va ser l'ús ponderat de la majúscula.

Aquest ús ponderat s'ha materialitzat en criteris d'estil com, per exemple, escriure en minúscula tots els càrrecs a fi d'aconseguir un tractament igualitari per a tothom (*fiscal, secretari, advocat, president, recepcionista, director*); escriure en minúscula els mots que integren la denominació d'una llei (*la Llei del tribunal del jurat*); i evitar posar en majúscules tot el nom del procurador i el de les parts. Aquestes recomanacions i d'altres es troben en el manual *Majúscules i minúscules* (2004), publicat per Política Lingüística; en els *Criteris lingüístics del Departament de Justícia* (2013); i també en el *Llibre d'estil jurídic* (2010), elaborat pel Centre d'Estudis Garrigues.

Malgrat l'establiment d'aquests criteris, molts dels professionals del dret tendeixen a abusar de les majúscules i les utilitzen en tots els mots de les denominacions de les lleis, en els noms comuns i en alguns càrrecs. No pot ser que els lletrats, que fan de la igualtat el seu estendard, no s'atreveixin a posar "magistrat" en minúscula. I per aquest motiu, animem tots els professionals jurídics –en especial, els que treballen en institucions, però també els particulars– que adoptin criteris de redacció moderns en el seu exercici diari a fi d'eradicar aquesta majusculitis.

Accés als criteris actuals d'ús de les majúscules en la redacció jurídica:

- *Majúscules i minúscules* (2004)
- *Criteris lingüístics del Departament de Justícia* (2013)